תשבץ העולם הזה 2125

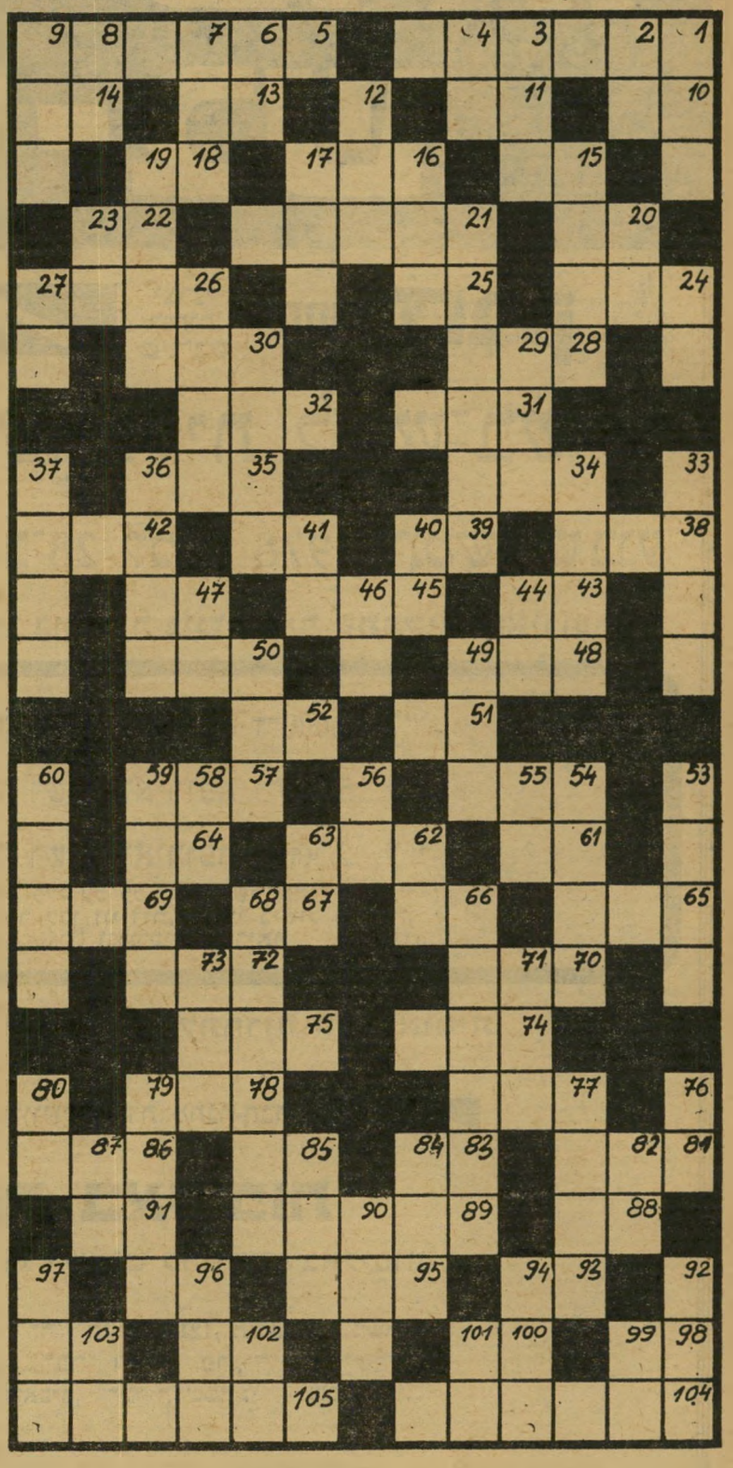

מאוזן:

1. יישוב בארץ; 5. מקצועה של נורית הירש, למשל; 10. כלי במישחק השחמת; 11. נוזל החיים; 13. בתוכו; 14. מטבע צרפתי קטן; 15. נועם; 16. סיב דקיק; 18. בעל־גאווה; 20. ישיש; 21. נשיאה הראשון של המדינה (ש"מ); 22. קידומת הולנדית; 24. כינויי; 25. בילבד; 26. טון; 28. סופר ישראלי (ש"מ); 30. ברשם מיקרא'י; 31. אסון, שואה; 32. מלאך; 34. מעדנות; 35. בהשאלה: ישיש מופלג; 38. מציבעי הקשת; 39. בגד־שרד; 41. רומס בעקבו; 42. דקל; 43. מציאות; 45. דמות; 47. גוף; 48. הריגה בכוונה־תחילה; 50. חמס; 51. עצם בפה; 52. זו ממקומו; 54. דין; 57. עניין, עסק; 61. מילת תנאי; 62. הזאליק; 64. נזכר־לעיל (ר"ת); 65. מעונות השנה; 66. ענף; 67. מסייר; 69. אגם; 70. מדריך־נוער (ר"ת); 72. אליגריה; 74. ברץ; 75. מחוטי האריג; 77. גוף ראשון רבים; 78. זהמה; 81. נבל; 83. מספיק!; 85. מסולם הצלילים; 86. מחול אצילים; 88. מילת־זירוז; 89. סטודנט; 91. שמא; 93. מלכסיון הכלבים; 95. בן הנכד; 96. זמן; 98. אדון; 100. לטבע במיקצת; 102. הבל; 103. ישרוי בתענית; 104. ירק־גינה; 105. דחיפות.

מאונך:

1. עצם; 2. מיהר; 3. נרתיק; 4. מיקווה־ים ענקי; 6. בהשאלה: מרכז; 7. עיגול; 8. דגל; 9. תיפארת; 12. שך; 15. מסביר־פנים; 16. מין שמן דפואי; 17. גחלים לוחשות; 19. ממלא את האטמוספרה; 20. תרופה; 21. תושבי וארשה; 23. ישן; 24. ריח רעה; 26. צמחי־מים רב־שנתי; 27. בת־קול; 29. גן; 30. מתחת לבית; 33. מתרי־עשר; 34. קיבוץ בגליל העליון; 36. חיית־שעשועים; 37. אבר בגוף; 40. עולו; 41. בארמית: התם; 44. שליח־צדק (ר"ת); 46. אדמה המצויה בנגב; 47. נעלם, התנדף; 49. רצון עז; 50. סייר; 53. בהמת־בית; 54. חזיון־לילה; 55. קרס; 56. מלווה כל עצם; 58. מטבע יפאני; 59. חבל בארץ; 60. מחיר הכלה; 62. מזל; 63. עכוז; 66. .. .... יוסף; 68. קיבוץ בעמק; 71. מגילגולי הארבה; 73. הגה!; 76. אולם; 77. סליל־חוטים; 79. דבש נרזל; 80. לא מעודן; 82. מאכל אבותינו במידבר; 84. עובד בית־המרחץ; 85. מישפט; 87. מבלה את הלילה; 90. מלחין צרפתי (ש"מ); 92. בהרת־קיץ; 94. דיברי השמצה; 96. תכשיט; 97. אמיתה; 99. ידיד; 101. שנשמה באפר; 102. מילת־קריאה; 103. פקודה מפורשת.

במדינה

(המשך מעמוד 52)

מוסיף, כי למחרת הנפקה סיכמו גרוסמן וכרמל עם האוצר שהסידרה שאותה רכשו (מס' 5008), תהיה האחרונה שבה מוצמדות איגרות־חוב למדד שפורסם אז, והודעה ב־רוח זו נמסרה לכל הבנקים.

פרקליטות מחוז תל־אביב מאשימה את השניים ש"פעלו במירמה ותוך הפרת אמו־נים הפוגע בציבור, ותוך העלמת הזיקה הפרטית שיש להם בהנפקת סידרה זו." על עבירות אלה הם צפויים, אם יורשעו, לעונש מירבי של שלוש שנות מאסר.

נגד יצחק גרוסמן הוגש כתב־אישום נוסף, שממנו עולה כי אותה החברה ש־רכשה את האיגרות עבור בנק המיזרחי הראון את לביא, לא היתה בין החברות הרשיות לרכוש את האיגרות הללו. ב־דצמבר 1974 התלוננו מנהלי החברה לניי־רות־ערך של בנק לאומי בפני הד"ר אלי־עזר שפר, המנהל הכללי של בנק ישראל, כי איגרות־חוב מסידרה 5000 המיועדת לגופים מסויימים, נמכרו שלא כדין.

שפר הורה לגרוסמן לבדוק רכישה זו, אלא שזה, שידע, על פי האישום, שה־רכישה של הראון את לביא נעשתה ב־חלקה הגדול עבור בני־מישפחתו, העלים עובדה זו מידיעת המנהל הכללי של בנק ישראל, ודיווח לו כי הרכישה נעשתה כדין, עבור קופות גמל וקרנות השתלמות, דבר שהיה שקר. "בכך רימה גרוסמן, ומנע את עריכת הבדיקה שהיתה מאפשרת את תיקון הנזק שנגרם לציבור." שני העובדים ש־הושעו מעבודתם מצאו תפקידים פיננסיים חדשים: אליעזר כרמל הוא כיום כתבו הכלכלי של היומון הארץ, והד"ר גרוסמן עובד כיועץ בבורסה.

בין העדים האמורים להעיד מטעם ה־תביעה נמצאים הממונה על הבנקים ד"ר מאיר חת, מנכ"ל בנק ישראל אליעזר שפר, מנכ"ל הבנק למלאכה יורם גלאון וכן כתב ידיעות אחרונות יוחנן להב, ש־הוא קרוב־מישפחה של גרוסמן והיה אחד מאלה שעל שמם נרכשו איגרות־החוב, נשוא כתב־האישום.

מישפט

מעשה בשולי הכביש

טענה מקורית של פרקליט הביאה לזיכויין של שלוש פרוצות

שלוש היצאניות סקרו באדישות את קהל הסקרנים שבא להאזין למישפטן, ב־בית־מישפט השלום בתל־אביב, והפנו את ראשיהן אל עבר התובע המישטרתי. הלה קרא, כאילו מתוך שיגרה, את פירטי האי־שום: "שושנה מאיר, יפה חפץ ויפה שאשא גרמו להפרעה לתנועה בכניסה לחוף תל־ברוך, בכך שמכוניות שעברו בכביש עצרו לידן ללא אורות והפריעו לתנועה."

פרקליטן של השלוש, עורך־הדין דרור מקרין, לא ניסה כלל להפריך את גירסת התביעה ביחס לעובדות ולא הירבה לח־קור את עדי־התביעה. הוא התרכז בשאלה אחת בלבד: "האם נכון שסמוך למקום בו עמדו הפרוצות מצוי מיגרש־חנייה?" עדי־התביעה, שוטרים שהשתתפו במצוד אחר היצאניות, השיבו ללא־היסוס, בחיוב: יש מיגרש־חנייה כזה, בשולי הכביש המו־ביל לחוף הים.

הפרקליט לא הסתיר את סיפוקו מתשו־בות השוטרים ופנה לשופט: "אם הקליינט עצר הפריע לתנועה, אין זה מחייב את הפרוצה כלל וכלל. שיהיה אזרח ממושי־מע, יחנה את מכוניתו במיגרש־החנייה הסמוך, ילך מאה מטר ברגל ויזמין אותה, את הנאשמת, במחילה מכבודו — לדפיקה. אם לא נהג כך, יש להעמידו לדין. אך מה אשמה הפרוצה? היא לא עמדה על ה־כביש, אלא בצידו."

התובע נבון. השופט, ישי לויט, חייך, קיבל את טענת הפרקליט וזיכה את השלוש מכל אשמה.

ההכרעה הפחיתה

הנאשם הורשע ונשלח למאסר, אך זכה בעירעור כי לא היה זו סניגור

עורך־הדין מנחם רובינשטיין לא הצליח להסתיר את תדהמתו, וכמותו גם שאר יוש־בי אולם המישפטים של בית־המישפט המ־חוזי. שלושת השופטים מסרו בזה הרגע את הכרעת הדין בעירעור פלילי שהגיש רובינשטיין, זיכו נאשם בתקיפה ובאיי־מים וביטלו עונש שהטיל זמן קצר קודם לכן שופט־שלום. הזיכוי היה מפתיע, אך אך לא פחות ממנו נימוקיהם של השופטים המחוזיים: בנימין כהן (נשיא), משה טל־גם ויעקוב קדמי.

פתירה בעדות. התיק, נגד סלים מיז־רחי, נפתח בעיקבות תלונתו של רוכל זקן משכונתו, שכונת התיקווה. הלה טען ש־מיזרחי נטפל אליו, נהג לגנוב ממנו בדים וסחורה, מכה אותו וסוחט ממנו כספים באיומים.

בסופו של דבר הובא מיזרחי לדין. לא היתה זו הפעם הראשונה שהוא הועמד לדין באשמה דומה. גיליון ההרשעות שלו, הסתבר, כולל לא פחות מ־17 הרשעות בגין מעשי־תקיפה שונים, שאותם צבר במשך 42 שנים.

הנאשם עצמו התגלה במהלך המישפט כאיש קשה־יום, שפרנסתו בקושי, בעל 100% נכות, חולה במחלת־עצבים וסובל מהתקפי מחלת־הנפילה (אפילפסיה). הת־קפות־העצבים של הנאשם לא התמצו רק במיקרה שנדון בתיק. הוא איים על ה־מתלונן, כך התברר, גם בנוכחות המישי־טרה, וגם סניגורו לא יצא נקי. במהלך המישפט ביקש עורך־הדין מנחם רובינ־שטיין משופט השלום, יהושע גרוס, ש־ישחררו מייצוגו של הנאשם. "הנאשם מת־פרע, אני לא מצליח לרסן אותו והוא אינו משתף עמי פעולה," התלונן הפרקליט על לקוחו. השופט קיבל את הבקשה, והמ־שך המישפט נערך כשהנאשם אינו מיוצג.

הרשעה וזיכוי. ללא סניגור הפכה התביעה קלה ביותר. הנאשם עצמו הודיע שאינו יודע לחקור חקירה נגדית, ולכן לא נערכה חקירה זו. הוא גם ויתר על זכותו להעיד. שופט־השלום, יהושע גרוס, גזר עליו עונש של 12 חודשי מאסר והוסיף עליהם עוד שמונה חודשים שעמדו ל־נאשם על־תנאי מתקיפה קודמת. בסך־הכל — 20 חודשי מאסר בפועל.

העונש הכבד ריסן את מיזרחי. הוא הזעיק את פרקליטו והורה לו לערער.

יומיים לאחר־מכן הכריעו השופטים המ־חוזיים. "ניכר על פי פסק־הדין שהשופט התחבט עם עצמו לא מעט, והכריע לחובת הנאשם על סמך העדות הקלושה והמבול־בלת, בדי עמל," ציינו. "כזו היא מלאכתו של שופט, ובמהלך רגיל של הדברים לא היה לנו אלא לכבד את הכרעתו." אלא שבהמשך הדברים הבהירו השופטים ש־בעניין זה — דעתם שונה. הם קבעו ש־דווקא מצבו הנפשי של נאשם זה, וריבוי הרשעותיו הקודמות, מחייבים את בית־המישפט לדאוג שהוא יהיה מיוצג על־ידי פרקליט. יתירה מזו, השופטים תמהו על כך ששופט־השלום קיבל את התפטרותו של עורך־הדין רובינשטיין. "אך גם כך," קב־עו, "חייב היה בית־המישפט למנות ל־נאשם סניגור מטעמו."

"יחד עם חוסר ההגנה המישפטית של הנאשם", כתב השופט טלגם, "מתקבל מצב שאנו חייבים לקבל את העירעור ולזכות את הנאשם, וזהו בוודאי מצב לא רצוי." השופט החדש יעקוב קדמי הגיע לכס המישפט לפני שבועות ספורים בלבד אחרי ששימש כראש אגף־החקירות במטה ה־ארצי של המישטרה וכפרקליט הצבאי ה־ראשי. אך העובדה שהוא שופט טרי, ו־שזכה לשבת בהרכב של שלושה שופטים שדן בפשעים חמורים, לא הפריעה לו לחד־לוק על עמיתו. הוא טען שיש להשאיר את ההרשעה בעינה, ורק להקל מעט ב־עונש.

כאן בא נשיא ההרכב, השופט הוותיק בנימין כהן, והכריע את הכף לטובת ה־זיכוי וביטל העונש. בנימוקיו כתב השופט כהן: "השופט הנכבד בשום פנים ואופן לא היה צריך להתיר לסניגור להשתחרר מן הייצוג: הנה, השופט הנכבד עצמו, לא התיר לעצמו להשתחרר מן המישפט, ומדוע יתיר לסניגור להשתחרר מן ה־ייצוג? צריך היה השופט למנות לו סניי־גור, משראה את טיב הנאשם העומד לפניו." עדותו המבולבלת של הרוכל היא ששיכנעה את השופט כהן לא רק בצורך לבטל את פסק־הדין הקודם, אלא גם בכך שאין הצדקה להחזיר את הדיון אל בית־מישפט השלום.

עורך־הדין רובינשטיין ניראה מרוצה שעה שמיהר לשוב אל בית מישפט השלום. לקוחו, סלים מיזרחי, הואשם שם בתקיפת שוטרים ועובדי־ציבור, והוא אץ ללמד עליו סניגוריה.